

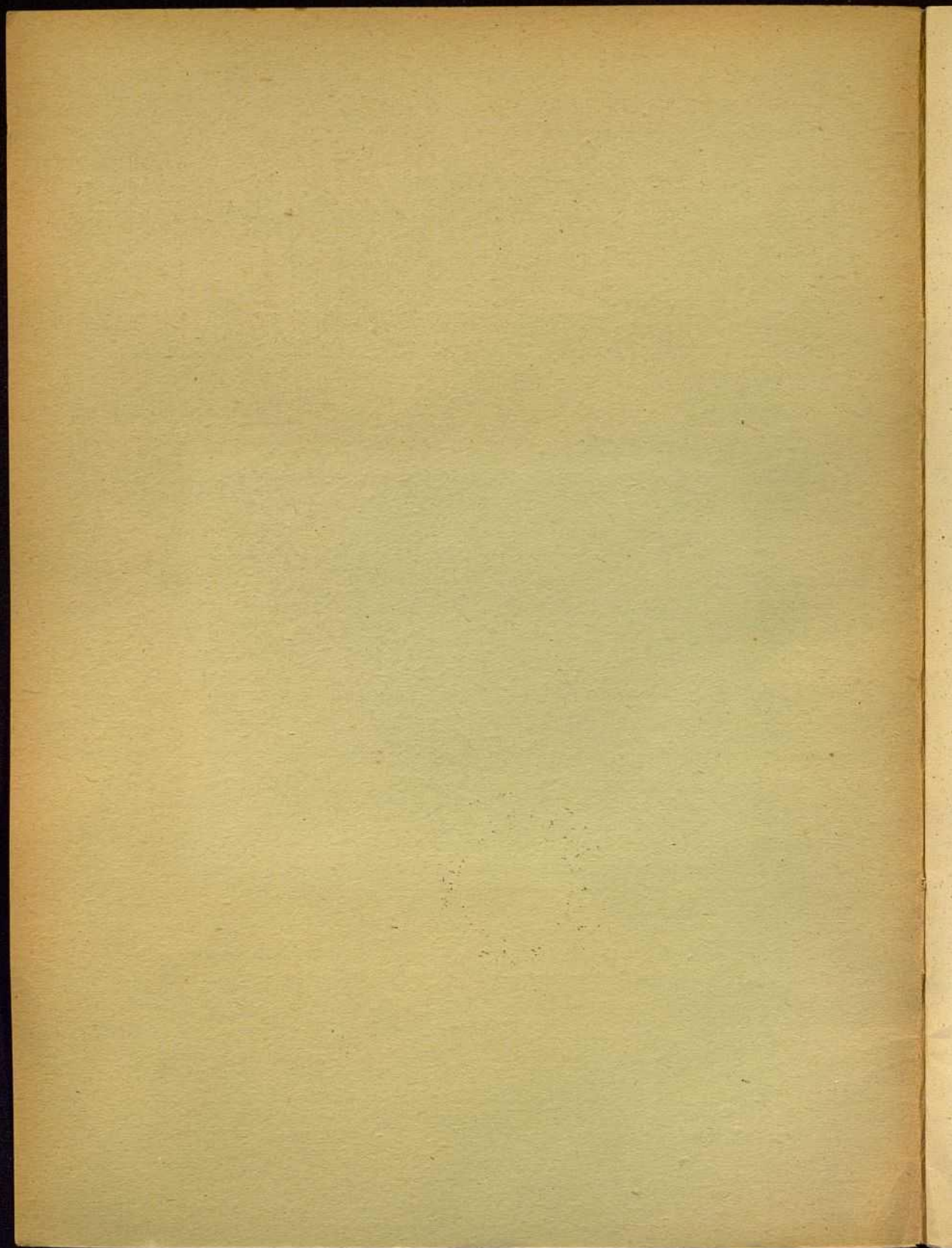
GARBÍ

ESCOLA DEL MAR

N.º 8

Juny 1934

GARBÍ

ESCOLA DEL MAR

N.º 8

Juny 1934

Sumari

Pòrtic. - *Els jardins i la metodologia.*

La vida que fem a l'Escola del Mar.
Canvis a la nostra organització social.

Cal parlar bé. - *Barbarismes.*

Meteorologia. - *Dades meteorològiques de la primera setmana de Juny.*

Cròniques. - *Resum de l'actuació dels representants de les classes i menjador. Diari de la polidesa.*

La Mona i el Goril·la. - *Conte.*

Música. - *L'infant i l'educació musical.*

La nostra biblioteca.

Notícies pedagògiques.

Antics alumnes. - *Pregunta.*

Noticiari.

PORTIC

ELS JARDINS I LA METODOLOGIA

Ara fa un any, quan en certs medis es donaven a una exercedació metodològica, jo em passejava pels jardins de Montjuïc i altres coincidències em feien passar per algunes places de la ciutat, on encara restaven alguns arbres més o menys escanyolits.

No cal dir, el poc amor que la gent de Barcelona sent pels seus jardins i com veu amb la més gran indiferència l'abandó amb què es tenen i com els xicots van escometent els arbres que queden a les nostres places.

Si al cap d'un any, els mestres de Barcelona havíem arribat a què els nostres deixebles arribessin a sentir alguna cosa pels nostres jardins, podríem estar satisfets, perquè això voldria dir molt, voldria dir tot, per a ells i per a nosaltres.

Així pensava fa un any, quan em passejava pels camins florits de Montjuïc. I així penso ara, en el meu passeig solitari. I no sé perquè, però, sento un contrast entre l'alegria de l'ambient i la pedagogia que conec.

La vida que fem a l'Escola del mar

CANVIS A LA NOSTRA ORGANITZACIO SOCIAL

Des del primer número de la nostra revista hem anat explicant en aquesta mateixa secció, la vida que fem a l'Escola i de la manera com la tenim organitzada. Però, des de llavors ha passat tot un curs i, naturalment, també han passat moltes coses i ha calgut rectificar i modificar quelcom en bé de la nostra organització social, que vol dir la nostra mateixa vida.

Quan explicàvem com s'elegia el Consells dels Cinc—govern de l'Escola—deiem que el president s'elegia del color que guanyava i els altres membres restants d'uns cossos tècnics formats per les dues classes més grans, Nausica i Garbí. Ara aquests càrrecs, llevat del de President, també es treuen d'entre els Cossos, però han d'ésser del mateix color que guanya, perquè és el color el que té, tot sol, la responsabilitat del govern. Els altres dos colors, només observen i fiscalitzen la seva actuació i si veuen que falla en alguna cosa, poden presentar una protesta, però aquesta no pot ésser individual, sinó de color a color; i així, al cap dels quinze dies d'actuació se sap si aquell govern ho ha fet bé o malament. Amb això s'ha lograt que els dos colors que no poden governar perquè han perdut, vulguin demostrar que el "Consell" ho fa malament i siguem més exigents tots, en la nostra actuació. I naturalment, l'Escola hi guanya.

També per donar més vida als colors i tenir-ne sempre el control en totes les classes, s'ha creat una junta formada pels millors nois de cada classe.

Al Consell, a més a més, s'hi ha afegit un càrrec auxiliar del Director de la biblioteca. Aquest càrrec és el de sots-director.

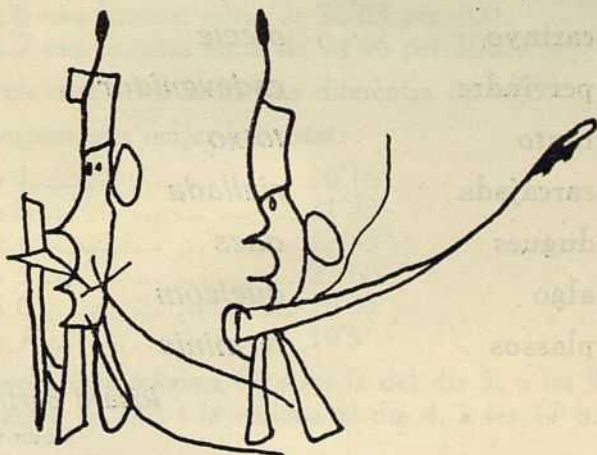
El President general i l'Inspector dels Serveis d'Higiene per a saber ben bé el que passa dins la seva jurisdicció fan una crònica diària que en diem "Dia social" la del president; i "Diari de la polidesa" la de l'Inspector dels Serveis d'Higiene.

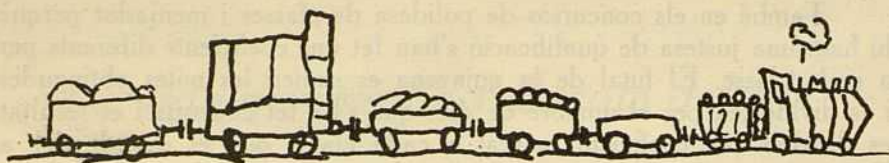
També en els concursos de polidesa de classes i menjador perquè hi hagi una justesa de qualificació s'han fet uns coeficients diferents per a cada classe. El final de la quinzena es sumen les notes obtingudes i es divideixen per el nombre de dies que s'ha fet concurts i el resultat es divideix pel coeficient marcat a cada classe que és des de 4'1 a Petits, fins a 4'5 a Nausica i Garbí.

El càrrec de Cronista general també ha sofert una variació; aquest càrrec, abans feia la crítica de l'actuació dels cronistes de les classes en la sessió pública el dia de la presentació dels càrrecs nous; i ara es fan unes sessions, a les quals també hi assisteix tota l'Escola, on cada cronista llegeix la seva crònica i és llavors quan es jutja i és fa la crítica de les cròniques.

Ha canviat també una mica, l'organització del Cos de Cerimonial, i al modificar-se ha pres també nova vida. Abans hi havien tres grups de cerimonial formats per nois preparats, però sense cap mena de lligam. Ara també hi ha tres grups, però són dins del color. Es a dir, hi ha un Cos de Cerimonial del color *blau*, un del *blanc* i un del *verd*. A més a més els caps de color han fet un qüestionari que s'ha donat a totes les classes per aquells nois que vulguin ingressar al Cos; perquè ens trobem amb nois que encara que siguin petits no vol dir que no sàpiguen explicar bé, a la seva manera, les seves coses i fins i tot millor que els grans perquè ells ho viuen i nosaltres no.

Cap general del color Blanc.

Cal parlar bé

Continuem la llista de barbarismes recollits a la classe:

Diem

Hem de dir

adoquí

llaborda

busson

bústia

sello

segell

llàpiços

llapis

campeó

campió

carinyo

afecte

pervindre

esdevenidor

tonto

totxo

carcajada

riallada

dugues

dues

algo

quelcom

plassos

terminis

Ricard Bartrés, 13 anys

Color verd

Meteorologia

DADES METEOROLOGIQUES DE LA PRIMERA SETMANA DEL MES DE JUNY

Aquesta setmana el temps ha sofert variacions notables.

El baròmetre ha senyalat:

El dia 1 una pressió mitja de 762'5 mm.
El dia 2 una pressió mitja de 764'5 mm.
El dia 4 una pressió mitja de 756'1 mm.
El dia 5 una pressió mitja de 755'3 mm.
El dia 6 una pressió mitja de 759'0 mm.
El dia 7 una pressió mitja de 764'3 mm.

i ha hagut, doncs, entre els dies 2 i 5 una diferència de 9'2 mm.

També l'aire ha estat humit. L'higròmetre ha marcat:

El dia 1 una humitat mitja de 95'5 per 100.
El dia 2 una humitat mitja de 87'25 per 100.
El dia 4 una humitat mitja de 96'5 per 100.
El dia 5 una humitat mitja de 80'0 per 100.
El dia 6 una humitat mitja de 96'83 per 100..
El dia 7 una humitat mitja de 94'66 per 100.

Entre els dies 5 i 6 hi ha una diferència de 16'83.

Les temperatures mitjes han estat:

El dia 1 26'16°
El dia 2 21'25°
El dia 4 17'33°
El dia 5 23'66°
El dia 6 19'33°
El dia 7 19'5°

La temperatura màxima ha estat la del dia 5, a les 9 hores, amb una temperatura de 26°, i la mínima el dia 4, a les 17 h. amb 14'5°.

L'aigua de la mar s'ha mantingut entre els 22 i 21°, amb mar arrissada o marutxell, fora del dia 2 que hi hagué maror.

Aquesta setmana, com es pot veure, ha estat molt variable. Ha plogut dues vegades, i ha sortit una vegada l'arc de Sant Martí. El cel ha estat bastant cobert i ha hagut molta boira.

RAMON JAUQUES, 13 anys. Observador, Color Verd.

Cròniques

RESUM DE L'ACTUACIO DELS REPRESENTANTS DE LES CLASSES

PETITS.—Josefina Piqueras.

Ho ha fet bé; els higienistes sempre fan la seva feina i no juguen com abans; això vol dir que el representant té autoritat. En el resultat del concurs sempre tenen bona nota perquè no es troba pols enlloc de la classe i sempre la tenen ben ordenada.

MUSICA.—Pilar Calvache.

Ho ha fet bé, es preocupa de què la seva classe estigui ben arreglada i de què els nens vinguin polits.

ANGELICA.—Francesc Gil.

Aquest noi quan passem concurs sempre crida i s'entusiasma tant, que encara que el renyis, continua discutint. Es un noi de molt gènit i a la seva classe gairebé mai no hi ha pols; és molt treballador i fa ésser-ne als altres higienistes.

NINES.—Maria Estop.

En aquesta classe hi han moltes flors, però també hi ha papers per terra.

La classe es queixa del representant i diuen els nois que aquest càrrec li serveixi d'excusa per estar sempre dreta.

NAUSICA.—Frederic Rafel.

A aquest noi l'han posat representant, però sembla que no sàpiga què vol dir, ni quins deures comporta el seu càrrec, perquè quan jo passava per les classes a mirar si estaven endreçades, alguna vegada Nau-

sica estava malament i al preguntar al seu representant el perquè estava d'aquella manera, em responia, que ell no se'n cuidava. A l'hora del concurs aquesta classe no estava gaire neta.

GARBI.—Jordi Barberà.

Ho ha fet bé. Sabia complir el seu càrrec sense cridar i les coses les feia sense desesperar-se i així eren més aviat fetes.

Aquesta classe també està neta.

Durant aquesta quinzena, les classes en general han estat netes i ordenades; n'hi han hagut dues que no ho han estat com les altres quatre i són Nausica i Nines. A aquestes classes al matí sempre hi havia pols; a Nines em deia el representant que com que ja no era hora de netejar ho havien deixat i així resultava que sempre estava per fer. A Nausica ja ho feien, però es descuidaven els recons.

Les altres classes han estat bé.

Aquesta quinzena puc dir que en general les classes s'han preocupat de tenir flors.

Cal fer una observació als nens que arreglen les flors, i és que aquests nens després que hagin posat les flors als gerros s'haurien de preocupar de repassar els corredors per a veure si els ha caigut alguna fulla o branqueta.

Les plantes petites que hi ha als armaris de les classes fan molt bonic i tothom les respecta.

RESUM DE L'ACTUACIO DELS REPRESENTANTS DEL MENJADOR

PETITS.—Esperança Cabot.

Ho fa molt bé, té voluntat en complir el seu càrrec. El que li falta és una mica d'energia.

MUSICA.—Lluís Quiles.

Trobo que sembla més un cap de taula que un representant; no té gaire autoritat perquè jo sempre he hagut d'avisar els seus caps de taula i no ha estat mai capaç de procurar que la seva classe quedés bé.

ANGELICA.—Josep Bayona.

Es molt cridaner i sempre l'haig d'avisar perquè parla; s'està quatre hores per a posar les tovalles i gairebé són sempre els darrers de sortir del menjador.

NINES.—Isidre Torres.

Es una mica encantat i també a darrera hora, els caps de taula d'aquesta classe fan companyia als d'Àngelica. Es preocupa de què els nois mengin bé.

NAUSICA.—Teresa Vallujera.

Es bastant encantada i no té gaire autoritat; en lloc de fer creure als caps de taula és ella mateixa que els dona conversa i els fa riure.

GARBI.—Francesc Millan.

No ho ha fet bé: era com un cap de taula més i feia broma mentre durava el dinar. La feina la feia fer als caps de taula i ell, mentrestant, s'ho mirava.

SOFIA CARCELLER, 14 anys.
Inspector dels Serveis d'Higiene
Color Verd

DIARI DE LA POLIDESA

Avui el senyor... i jo després del concurs hem donat una volta per l'Escola per veure quines coses hi eren sobreres i també les que feien més bonic. A la primera classe que hem anat ha estat:

GARBI. A aquesta classe la primera cosa que m'he fixat és que els cartons tal com estan posats fan bonic, però encara en farien més si estiguessin ben posats. Això vol dir que el representant no en té cura. La distribució de les taules també fa bonic; el que ja no en fa tant, són els calaixos que els tenen plens de coses i jo els demano que si és que necessiten totes aquelles coses que hi tenen, almenys que les tinguin ben endreçades. A la taula de la senyoreta... també hi deixen masses coses.

El corredor de Garbí també està ben resolt però en el moment que hi hem passat el tenien desendreçat.

NAUSICA. En aquesta classe hi ha un quadre que representa un paisatge i trobo que hi escau molt bé a la paret que està. A l'armari hi ha dues plantetes i una barca. Al prestatge de dalt de tot hi ha una planta i al de sota hi ha la barca i una altra planta. A mi em sembla que estaria millor la barca sola i les plantes juntes. La distribució de les taules de Nausica no m'agrada tant com la de Garbí, però en canvi m'agrada més la netedat que hi ha, perquè tots els nois tenen els calaixos ordenats i tota la classe respira un aire de net i endreçat.

El corredor de Nausica està bé però hi hem trobat moltes coses per terra.

NINES. En aquesta classe m'he fixat en una cosa que m'agradaria que ho fessin totes les classes: i és que el representant i un higienista, abans de baixar al menjador, posen les cadires per a fer la migdiada, a punt, i així quan els nois pugen no els cal fer soroll ni despertar als que ja dormen.

En canvi les taules no estan gaire netes i endreçades i els demano com a Garbí que netegin els calaixos i treguin tot el que no els faci falta.

El quadre de la nena que té un colom a la mà fa molt bonic, però com el tenen posat no es veu gaire. Del corredor jo treuria el gerro de sobre l'armari i així quedaria com el de Angèlica perquè allà hi toca el sol, i ací no hi toca.

ANGELICA. A Angèlica hi ha una llibreria petita molt bonica, però l'haurien de canviar de lloc perquè allà on la tenen no hi està

bé. Tenen un test que sempre està arrambat a la paret. Jo potser el posaria més endavant. El calaix del senyor... també està ple de coses.

El corredor fa bonic. El prestatge de l'armari que hi tenen els llibres està poc net i mal endreçat.

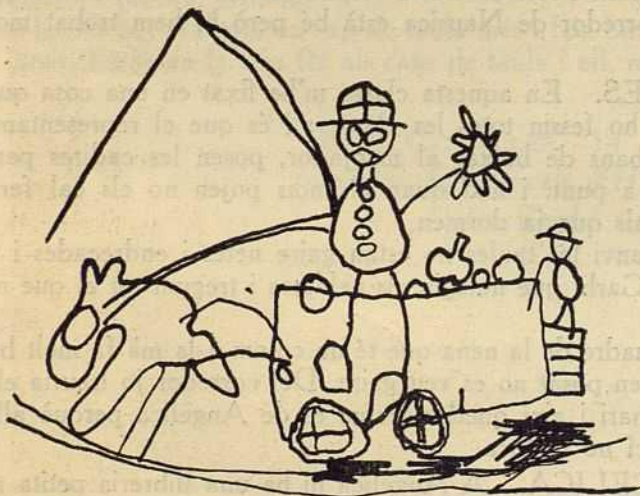
MUSICA. Sobre el piano hi ha un tapetet que m'hi sobra. El drap en sí és molt bonic però allà on està trobo que no fa bonic. El gerro de sobre el fitxer, el podrien posar a la classe dels "Contes" que ja n'hi ha un altra d'igual.

Haig de felicitar el representat d'aquesta classe perquè cada vegada que hi ha lectura de cròniques treu la pissarra i els cartons i això vol dir que pensa en tot.

PETIT i CONTES. La nina que tenen sobre la taula de la senyoreta... l'haurien de batejar com la de Garbí, perquè és massa maca per no tenir nom. A l'armari hi ha monos i altres joguines que fan fer un tip de riure de tan bonics que són i de tanta gràcia com estan posats. El vestíbul està arreglat amb gust.

JOSEPA VALLÈS, 13 anys.

Inspector dels Serveis d'Higiene. Color blanc.

La mona i el goril·la

CONTE

Una vegada hi havia un goril·la que vivia en una casa de fusta que no era gaire maca. Aquell goril·la tenia per veí una mona molt golafre. Un dia la mona, després de menjar molts cocos se'n va anar a la caseta del goril·la i amb una empenta va obrir la porta i va entrar. El goril·la que estava a dins va dir-li:

—Què vols?

—Mira, vinc a qu em donis menjar del teu.

—Doncs no te'n donaré perquè no en tinc. A més ja veig que estàs tipa.

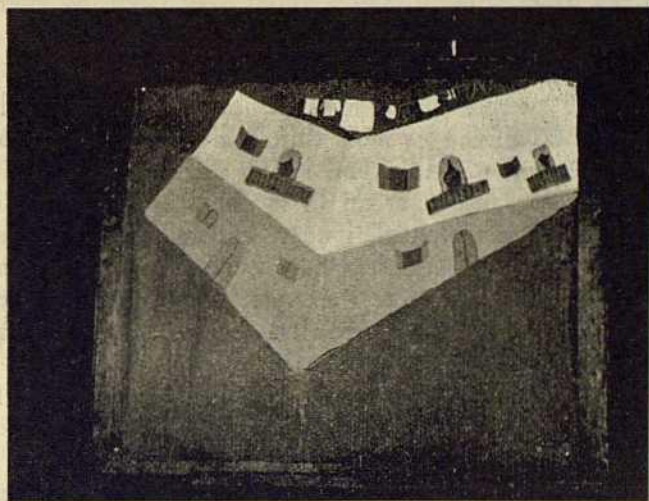
—Veste'n perquè no tinc res—va dir el goril·la.

—Però la mona en lloc d'anar-se'n va començar a regirar-li tota la casa i va trobar moltes coses per a menjar. Quan la mona les va tenir totes, llavors el goril·la les hi va prendre i la va treure de casa seva i li va dir:

—Si en vols, te'n compres—i va tancar la porta.

MANUELA EDO, 8 anys.

De la classe "Els Contes". Color blau.

Decorat per el teatre de putxinel·lis

Música

L'INFANT I L'EDUCACIO MUSICAL

Avui dia, pensem, que ensenyar de llegir a un infant és cosa relativament fàcil i a l'abast de tothom, encara que hom no tingui el títol de "mestre". Si tant es parla de pedagogia, no deu ésser pas, doncs, per ensenyar de llegir. Ens fa l'efecte que tots els "sistemes" són prou bons — o prou dolents — per a obtenir que un infant llegeixi correctament. Si els analitzem tots, és possible que en trobaríem un que tindria una avantatge sobre els demés i aquesta consistiria, probablement en una major rapidesa i creiem que això no té la més petita importància a la vida d'una persona.

Això vol dir, que hi ha una cosa molt més important que preocupar-se d'ensenyar a llegir i és la formació espiritual de l'infant. I aquest, és l'individu més fàcil a deixar-se educar, precisament perquè encara no està malejat; perquè encara no han volgut ensenyar-li res o ben poca cosa. L'individu en aquest estat és apte per a deixar-se impressionar per nu fet, sense fer-hi gaires aportacions personals que poden desdibuixar i treure interès al fet en sí.

El que cal és crear l'ambient i procurar que les coses que impressionen els infants siguin seleccionades. Serà molt més tard quan arribarà la tècnica de les adquisicions.

Per això creiem que la instrucció musical a l'escola és completament inútil, sinó nociva.

Diem inútil perquè hi ha la impossibilitat d'ensenyar la tècnica musical, perquè la música és molt difícil d'ensenyar-la en bloc. S'ha d'ensenyar d'una manera individual i això és impossible.

Recordem d'un pensionat on hi havien tres professors de piano, un de violí i un altre violoncel, i no recordem que cap dels alumnes d'alguna de les classes de música hagi cultivat un instrument després d'acabar els estudis acadèmics. I és que, malgrat la lliçó diària, els professors de música no servien per altra cosa que per tocar quatre bagatel·les per a la festa del repartiment de premis.

I diem nociva, perquè entestar-se a voler ensenyar solfeig a un infant, si aquest no està educat musicalment i no sent amor a la música, és per agafar-li'n una aversió que difícilment se la treurà de sobre.

En canvi l'educació musical pot fer que l'individu pugui ésser algun dia un bon músic, si el cas es presenta, si més no, contribueix a

la formació espiritual, com pot contribuir-hi la visió de bones pintures. Hi ha un sentit que tothom pensa tenir: el sentit del "bon gust" i d'aquí aquell adagi castellà que diu "sobre gustos no hay nada escrito" però això (com passa amb tots els adagis) és molt relatiu i la seva interpretació, en la major part de les vegades, una bestiesa. El veritable sentit del "bon gust" podríem dir, que és al criteri intuïtiu de la cosa que està bé, en contraposició a la cosa que no ho està i és molt difícil assolir i potser és una de les qualitats més importants de la persona educada. Si les persones grans prefereixen fins en els estres més banals, aquells en que hi entra la mà de l'artista, per què privar-ne als infants que en són els més necessitats? El perill està en l'ambient, en aquelles coses que poden desviar el concepte artístic que d'aquestes poden tenir els infants; que són aquelles coses que cada moment tenen davant els ulls. Es per això que hem de procurar connectar l'esperit de l'infant amb qualsevol de les manifestacions artístiques, no en el sentit de l'ensenyament de l'art, sinó pels efectes que aquest pot obrar sobre l'esperit. I d'aquesta manera s'esdevé cada any, el miracle que hem pogut constatar amb els infants de Vilamar. La transformació que en pocs dies s'opera en l'esperit d'aquelles criatures, és una cosa sorprenent. Des de la rialla, ni tan sols continguda, a l'escoltar per primera vegada, una cançó a una veu sola sense acompanyament, a la intensa devoció en què als pocs dies s'escolten tots els concerts i encara més, la tranquil·litat amb que hom pot tocar varis temps d'una Suite de Bach per a violoncel sol, hi ha una distància immensa i això és degut exclusivament a l'ambient que sempre s'hi respira. I creiem que aquesta manera de fer ambient, no és fruit únicament de les manifestacions d'art en sí, que a Vilamar puguin fer-se, sinó més que això, a la manera de fer art en totes les coses, fins les més banals que a Vilamar s'esdevenen.

Per tot això, nosaltres en parlar de fer música a l'Escola del Mar, vam pensar organitzar un curs de Música, però n'hem desistit, tot seguit, per què hem cregut que els infants no en treurien res del curs i que solament podríem fer alguna cosa de bo, fent que sentissin música bona per tots els medis possibles i així veurieu com els dijous escolten un concert de gramola. Tenim el convenciment de què si dominés aquest criteri, d'ací vint anys, els programes de ràdio serien totalment diferents dels que s'escolten avui dia.

Moltes de les nostres escoles, tenen professor de música. Quina és la seva tasca? Ensenyar a cantar cançons. I bé, no creieu que valdria més que en lloc d'ensenyar a cantar cançons s'esmerçés el temps a fer

sentir bona música. I això ho diem nosaltres, que creiem que els infants han de cantar cançons. Nosaltres podríem parlar de concursos de chors i de cançons organitzats entre mestres, que no són d'aquesta especialitat, pel seu èxit i pels seus resultats. I no és pas que aquests mestres tinguin més coneixements que la professora de música, però compten amb un factor d'importància capital: l'entusiasme dels infants, fill de l'ambient que proporciona el fet "concurs" que no proporciona l'altre fet "classe de música".

Del llibre de L'Escola.

La nostra biblioteca

En el número passat, parlàvem de l'abundor de paraules completament desconegudes que es troben en els llibres destinats als nens que s'inicien en la lectura, perquè es veïés el treball que representa pel mestre, fer que el nen entri en coneixement de tots aquests mots que no enten, ja que s'ha de descomptar que encara no està familiaritzat amb el diccionari, i que si ho estés serien moltes les vegades que per buscar el significat d'una paraula que desconeix, es trobaria amb forces paraules, àdhuc amb tota la definició, més fosques que la que buscava.

Quan un nen torna un llibre procurem assegurar-nos de que realment l'ha llegit per qualsevol dels mitjans que tenim al nostre abast.

També els demanem la impressió o judici que els ha merescut, però sense exigir-los-hi, doncs si això ho convertíssim en llei fóra una coacció sobretot pels nens petits que només saben si un llibre els agrada o no els agrada, i el fet d'haver-ne de dir forçosament unes coses al final, foren unes traves que es posarien entre el noi i el llibre. No cal dir que amb els més grans, a més a més ens trobaríem, i ens hem trobat, amb uns judicis tipus standard que no tindrien cap valor.

L'experiència ens ha demostrat també que moltes vegades un llibre no agrada a un nen perquè no se li sap fer esdevenir interessant. Ben sovint ens hem trobat amb uns nens que havien proposat deixar el llibre perquè n'estaven cansats i només ha calgut que el mestre l'agafés i el llegís o el comentés un tros amb veu alta, perquè fos tota la classe que el sol·licités.

Altres vegades ha estat el mestre que ha començat a llegir el llibre i després tots li volien prendre de les mans per acabar-lo.

La traça del mestre pot tant que fins pot fer interessar els nens en llibres que després no sabrien explicar si aquest llibres tenen un valor. Això nosaltres ho hem comprovat quan ens hem atrevit a llegir als pàrvuls els "Poemes de nens" de Tagore que han escoltat amb devoció.

En estimular el nen a què continui la lectura d'un llibre, no vol dir que forçosament s'obligui a tothom a acabar el llibre començat, doncs per moltes raons ens trobaríem amb cassos en què el fer continuar la lectura d'un llibre determinat, fóra fer entrar l'aburriment al petit llegidor, i en aquest cas podria patir-ne l'interès que pogues tenir pels altres llibres.

Amb els nens que ja han llegit força i sobretot amb els que porten un major entrenament, creiem que s'ha d'ésser força exigent i no se'ls ha de deixar dur massa per les seves preferències, arribant fins i tot, si cal, com a mesura pedagògica a imposar-los un llibre determinat.

Tots sabem que hi hauria nens que només llegirien llibres d'aventures, per exemple; altres, llibres de tal o qual col·lecció; llibres més o menys sentimentals, com ens va passar amb un noi de 12 anys que es va passar molt de temps reellegant "Los muchachos" adaptació d'un fragment de "Els germans Karamazow" de Dostoievsky.

Per això vam dir que per a la tria dels llibres ens ateníem també al nostre criteri personal, doncs a més dels seus llibres preferits, a moments donats, ens interessa també que en llegeixin d'altres.

Creiem, de tota manera, que la intervenció del mestre no ha de manifestar-se massa, o sigui, que ha d'anar molt en compte d'emetre judicis, per tal de no arribar a què les preferències dels nens siguin les seves, i no trobar-se amb que tots els nens d'un professor pensin i sentin de la mateixa manera.

Feina feta a base de la Biblioteca?

N'anirem parlant en números successius.

Noticies pedagògiques

Era el nostre propòsit comentar detingudament la "Visita Espiritual" a l'Escola del Mar, perquè moltes de les visites que tenim, no entenen o desvien la significació justa del seu text. A part, que el que no pressent el fons de la nostra vida i la nostra aspiració, malgrat una visita, i malgrat que aquesta sigui llarga, no es donarà compte del què passa al seu voltant.

Cal dir, que si llegim detingudament la nostra visita espiritual no és ni més, ni menys del que és l'Escola del Mar.

Però, com que per a comentar-la necessitem molt de temps, esperarem, i fins serà oportú, començar-la en el primer número del curs que ve.

**

Aquests dies s'ha celebrat a Madrid, la *Primera Exposición en España de las Escuelas de Acción Artística*, la qual aspira a resumir els 6 años de *Acción Artística en América* realitzats per Gabriel Garcia Maroto.

Recullim de la seva carta de presentació: "El movimiento educativo por mí iniciado, aspira a hacer de la sensibilidad visual, un instrumento activo, purificado por las asociaciones nobles, las complacencias reiteradas y las experiencias eficaces".

"No se trata, bien claro està, de hacer artistas, multitud de artistas, que vayan estúpidamente a engrosar las tertulias de los cafés y bares madrileños o provincianos. En algún cartel de los que figuran en la Exposición a que me refiero, se puede leer "España cuya fisonomía plástica es poderosamente original, necesita ser redescubierta por las miradas infantiles con fines de sensibilización general".

**

Copiem de l'article titulat "La decadencia del analfabetismo" de Josep Bergamín publicat en la revista "Cruz y Raya":

"Hay una cultura literal. Hay otra cultura espiritual.

La primera es la que persigue al analfabetismo: su enemiga. Y es hoy, pero no por ayer ni por mañana, la más aparentemente generalizada".

I més avall afegeix.

"Un abecedario en manos de un niño es más peligroso para su

vida que el cartón de alfileres o la caja de cerillas o que el paquete de hojas de la máquina de afeitar... Y mucho más, si es de los que fingen cosas tramposamente al pie de cada letra para engañarle: "gallo, mariposa, gaviota, elefante". Así el niño podrá tomar luego, incautamente todas las cosas como allí las vió o aprendió a verlas: *al pie de la letra*. Así podrá adquirir de todo un mentiroso conocimiento literal y pedestre. Este es el primer golpe que la letra le da al espíritu: el más certero. La letra atraviesa con su estilete agudo el corazón analfabeto del niño, que podrá no cicatrizar esta herida, no latir espiritualmente nunca más".

Antics alumnes

PREGUNTA

Els antics alumnes, som el producte de l'Escola; tots tenim un ofici o professió, qui intel·lectual, qui físic. S'ha de pensar que dels nois que ara van a les escoles, n'han de sortir uns obrers de les mans i de la intel·ligència.

Per això l'escola no ha de desviar-se del seu camí, ha de donar a cada individu aquella personalitat que ha de fer que el dia de demà, reeixi positivament en totes les contingències que se li presentin.

Més important que la quantitat i fins i tots que la qualitat dels coneixements que hom doni, és el noi, i la manera com reacciona; en comptes de donar-li les coses fetes i assignar-li un caràcter purament passiu o de fora a dins, feu despertar en ell l'interès; que el noi sigui un agent actiu i que l'acció vagi de dins a fora.

Que el noi tingui llibertat d'acció dins uns límits que volen dir educació.

L'escola ha d'ésser per al noi una casa (en el sentit de viure i aprendre) no "exclusivament" un lloc on s'aprenen moltes coses.

Un dia em digué un senyor parlant de la nostra Escola: "Fóra interessant poder saber com reaccionen en els xocs amb la vida, aquests nois i noies que deixen l'escola".

Això és una gran veritat. Què interessant seria una enquesta entre tots els alumnes sortits de l'Escola! Quines dificultats hem trobat? Com s'han resolt? Què pensem fer?...

La preparació que ens ha donat l'Escola ha servit igual per aquell que té un ofici manual que el que és estudiant?

No seria això un motiu seriós d'estudi en totes les escoles?

En quantes Escoles i Universitats s'estudia l'antic alumne com a producte per a un millorament en la formació dels que els seguiran?

No ens donaria això moltes sorpreses? Pensem-hi.

Noticiari

NOTES GENERALS

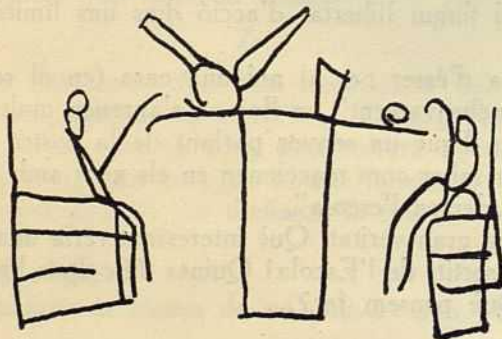
Des dels primers de juny que fem vida intensa de platja i hem començat els banyes de mar.

Està acabant-se el campionat d'escacs inter-classes de 2.ª i 3.ª categoria. Sembla que per ara, va davant "Nausica".

Amb aquest número donem per acabada la tasca d'aquest curs. Han sortit vuit números i hem procurat fer-ho tan bé com hem pogut. Des del número 1 al 8, ens sembla que portem fet tot un camí, però pel curs que ve, encara tenim nous projectes. Gràcies a tots els que han correspost als nostres esforços. I fins a l'octubre.

NOTES DE LES CLASSES

PETITS i CONTES. Els tres caps de color de Petits i Contes han organitzat un concurs. Aquest consistirà en veure quin dels tres

color recorda més jocs de tots els que s'han jugat a l'Escola. Tenen quinze dies per a pensar-se'ls i després cada color jugarà tots els jocs que recordi, i guanyarà el color que en sàpiga més i el que millor els jugui.

MUSICA. A proposta del bibliotecari està anunciat un concurs en el que hi prendran part els tres colors de la classe. Guanyarà el concurs el nen que expliqui millor el llibre de la biblioteca i faci un dibuix o una auca.

ANGELICA. El nen Marià Domingo, Cap del color Blau i president de la penya "Els Petits Estudiants", parlarà el dia 29 d'aquest mes sobre "Projectes i realitzacions de la Penya en el curs actual".

NINES. Hem rebut aquesta carta d'un nen que ha anat a viure a Cartagena. Diu així:

Senyoreta...

Jo vaig sortir de Barcelona a les 8 de la nit, el dia 2 de maig. Va ésser un dia molt trist, quan els llums de Barcelona s'anaven fent petits, fins que no els vaig veure més. En aquell moment el cor em saltava i vaig pensar: —A veure si no veuràs més Barcelona i l'Escola del Mar que tant m'estimava.

L'endemà dematí em vaig despertar amb afició per encendre el foc i anar aviat a l'Ecola, i el meu pare em va dir: —Què tens?—Jo ja no m'en recordava que anava a Cartagena.

Cada hora que passava, pensava en les coses que feiem a l'Escola; quan arriba l'hora de jugar que a mi m'agradava tant agafar la sorra tan neta i tan fina; i quan jugàvem, més de tres vegades menjàvem sorra.

A l'endemà a les 6 vaig arribar a Cartagena. El moll és molt bonic i també hi ha molts barcos de guerra espanyols.

M'he descuidat de dir-li que quan mirava la mar i vei uns trossos de "casco" pensava en l'Escola.

Senyoreta, em permet fer-li tres preguntes?

Quin color guanya a la classe?

Qui és el cap del color Blanc?

Qui és el president de la classe?

Ja ha sortit la revista?

Quan pugui enviaré coses per a la revista. M'en recordo molt.

Aquí li envio aquest retrat perquè es recordi de mí.
Records al senyor Vergés i a tots els mestres i sobretot a vostè i
a la classe.
Es despedeix de vostè

MANUEL QUILES.

NAUSICA. Ens hem dedicat durant alguns dies a arreglar els llibres de la Biblioteca. Ha estat una feina molt agradable. Uns grups de nenes folraven i cusien llibres amb cretones de colors; uns altres grups classificaven i buscaven els números al catàleg; altres, els millors cal·lígrafs, redactaven títols; i fins els que no servien per a res, es preocupaven de què la classe estés neta i polida.

GARBI. Hem establert intercanvi de la nostra revista amb altres de diferents escoles d'Espanya. S'ha rebut una lletra de l'escola de Villaverde de la Marina, demanant col·laboració per al seu periòdic.

ANTICS ALUMNES

Hi han hagut dos concerts de piano a càrrec de les senyoretes Júlia Buj i Elisenda Rafel. Una professora de l'Escola donà uns breus notes de preparació.

S'ha fet una visita als tallers i dependències de la casa Seix i Barral, organitzada per un antic alumne que hi treballa.

